

Με κέντρο τη «Σινάια» (Ρουμανία) κάνουμε μια ενδιαφέρουσα μοτο-εκδρομή στα καθ' ημάς Βαλκάνια (Μάιος 2023)

Άρης Βαγγελάτος

ΜΕΡΟΣ Γ': Βλέπουμε τη Σινάια και ξεκινάμε για επιστροφή

6^η μέρα: Δεν το κουνάμε από δω...

Η Σινάια, είναι μια όμορφη κωμόπολη και ορεινό θέρετρο στην κομητεία Prahova της Ρουμανίας. Βρίσκεται στην ιστορική περιοχή Muntenia (διαφορετικά «Βλαχία»). Η πόλη πήρε το όνομά της από τη Μονή Σινάια του 1695, γύρω από την οποία χτίστηκε. Το μοναστήρι, με τη σειρά του, πήρε το όνομά του από το Βιβλικό όρος Σινά. Στο μέρος αυτό, έχτισε το θερινό του ανάκτορο, το περίφημο «παλάτι Πέλες» ο βασιλιάς Κάρολος Α'.

Ξυπνήσαμε πρωί και ο καιρός είναι βροχερός. Μια βροχή σιγανή – ψιχάλες περισσότερο, αλλά σταθερή και συνεχής. Φάγαμε το καλό πρωινό σε ένα όμορφο χώρο και συζητάμε τι θα κάνουμε. Έχουμε ήδη ρίξει μια ματιά στους οδηγούς και έτσι βάζουμε τα αδιάβροχα και παίρνουμε το δρόμο πεζή για το παλάτι Πέλες.

Στη διαδρομή για το παλάτι, περνάμε δίπλα και θαυμάζουμε το καζίνο της πόλης το οποίο στεγάζεται σε ένα όμορφο κτίριο ενώ στη συνέχεια σταματάμε στο καλοδιατηρημένο και επιβλητικό [μοναστήρι της Σινάια](#). Επιβάλλεται να το επισκεφτεί κάποιος (ειδικά αν έχει εν τω μεταξύ πιάσει καλή βροχή...). Οι επιγραφές σε πολλά σημεία διαβάζονται (Βυζαντινές), ενώ η «μικρή» εκκλησία, που είναι αφιερωμένη στην κοίμηση της Θεοτόκου, μαγνητίζει τον επισκέπτη με τον τρόπο που είναι διαμορφωμένη.

Κάποια στιγμή σταματάει η πολλή βροχή και παίρνουμε το μονοπάτι που ανηφορίζει προς το παλάτι. Είναι πλακόστρωτο και δεξιά – αριστερά έχει πολλά ξύλινα κιόσκια, που τις καλές μέρες, πουλάνε τουριστικά και άλλα είδη, στον κόσμο που ανεβαίνει. Εμείς είδαμε να πουλάνε μόνο φράουλες και λίγα σουβενίρ. Επίσης, μάλλον λόγω βροχής, ίσως και εποχής, ο κόσμος που ανεβαίνει είναι ελάχιστος.

Για περισσότερους από τρεις αιώνες, η Μονή Sinaia στέκεται φρουρός στη γραφική κοιλάδα της Prahova, που βρίσκεται μέσα στην οροσειρά Bucegi, στους πρόποδες του όρους Furnica, σε υψόμετρο 860 μέτρων, κοντά στη συμβολή του ποταμού Prahova με το ρέμα Peles, 122 χλμ βόρεια του Βουκουρεστίου και 49 χλμ νότια του Μπρασόβ. Είναι μέρος της πόλης Sinaia και σε άμεση γειτνίαση βρίσκεται το περίφημο Κάστρο Peles, η θερινή κατοικία της ρουμανικής βασιλικής οικογένειας μεταξύ 1883-1947.

Όσον αφορά τους μοναστηριακούς οικισμούς, στην περιοχή υπήρχαν δύο μικρά ξύλινα ερημητήρια από το δεύτερο μισό του 15ου αιώνα, τα οποία χάθηκαν με την πάροδο του χρόνου, τα Sfânta Ana και Sfântul Nicolae. Μεταξύ 1690-1695, ο Srdătarul Mihail Cantacuzino έχτισε ένα μοναστήρι από πέτρα και τούβλα κάτω από το Ησυχαστήριο του Αγίου Νικολάου, το οποίο ονόμασε Sinaia, «κατ' εικόνα του Sinaia cei mari» (μοναστήρι της Αγίας Αικατερίνης από το Σινά), το οποίο είχε επισκεφθεί το 1681. Έκτισε μια εκκλησία αφιερωμένη στην Κοίμηση της Θεοτόκου (που ονομάζεται σήμερα «παλιά εκκλησία» ή «μικρή εκκλησία») και ένα τετράγωνο που περιβάλλει τα κελιά, σε σχήμα φρουρίου, διαστάσεων 30 επί 40 μ. με χοντρούς τοίχους και ψηλό, που περιλαμβάνει και το παρεκκλήσι της Μεταμόρφωσης.

Το λεγόμενο «νέο» τμήμα της μονής χτίστηκε μεταξύ 1843-1846 και περιλαμβάνει δύο κελιά και τη μεγάλη εκκλησία. Είναι χτισμένο στην προέκταση του παλιού τμήματος της μονής και σχηματίζει ένα τετράγωνο περίπου διπλάσιο σε μέγεθος από το παλιό φρούριο.

Ο μεγάλος ναός, αφιερωμένος στην «Αγία Τριάδα», κτίστηκε σε πρώτη μορφή, πιο σεμνή από τη σημερινή, κατά τα έτη 1842-1846, επί αρχιμανδρίτη ηγουμένων Ιωάσαφ και Παϊσιέ, από τα ταμεία της μονής. (ελεύθερη μετάφραση από το site του μοναστηριού).

Πλησιάζοντας το παλάτι, δεν μπορείς παρά να σταματήσεις από μακριά να θαυμάσεις το κτίριο, τον περιβάλλοντα χώρο και το τοπίο που εμφανίζεται μπροστά σου.

Οι σκέψεις πολλές, μαζί και ο θαυμασμός για το τι μπορεί να κατασκευάσει ο άνθρωπος (ειδικά αν είναι βασιλιάς, εκείνες τις εποχές της ευμάρειας – για τους ίδιους...).

Συνεχίζουμε και φτάνουμε στην είσοδο. Η απλή διαδρομή (έχει διάφορες εναλλακτικές) είναι 40€ για τους τέσσερείς μας. Πληρώνουμε και μπαίνουμε. Μαζί μας και ένα γκρουπ με ξεναγό, οπότε στεκόμαστε να

κρυφακούσουμε... Το Κάστρο Peles είναι ένα νεο-αναγεννησιακό παλάτι στο Βασιλικό Κτήμα της Σιναία στα Καρπάθια Όρη, σε μια υπάρχουσα μεσαιωνική διαδρομή που συνδέει την Τρανσυλβανία και τη Βλαχία και χτίστηκε μεταξύ 1873 και 1914. Τα δωμάτια στο ισόγειο, διακοσμήθηκαν το καθένα με έμπνευση από έναν σημαντικό πολιτισμό: τον Ελληνικό, τον Ιταλικό, κάποιο Αφρικανικό, κτλ. Διαθέτει ακόμα την πιο μεγάλη ίσως συλλογή από όπλα, διαφόρων εποχών και κατηγοριών. Τέλος φαίνεται ότι ήταν το πρώτο αντίστοιχο παλάτι στην Ευρώπη που εγκατέστησε κεντρική θέρμανση και ηλεκτρισμό! Η αλήθεια είναι ότι μπορεί κανείς να περάσει ώρες μέσα εκεί, παρατηρώντας και θαυμάζοντας. Έτσι και μεις κάτσαμε μέχρι που κουραστήκαμε, και στη συνέχεια επισκεφτήκαμε το όμορφο μαγαζί με τα σουβενίρ που βρίσκεται στην έξοδο.

Ξεκινήσαμε την κάθοδο, γυρνώντας που και που το κεφάλι, για να σιγουρευτούμε

ότι το παλάτι ήταν εκεί και δεν το γέννησε η φαντασία μας. Κάναμε μια ωραία βόλτα βγαίνοντας προς την άκρη του χωριού, αντιστεκόμενοι στις οχλήσεις του Μιχάλη, να πάμε στο τελεφερίκ (υπάρχουν δύο τελεφερίκ που ανεβαίνουν ψηλά στο βουνό): τι να δούμε με

During the construction phase, Queen [Elisabeth of Wied](#) wrote in her journal:

Italians were masons, Romanians were building terraces, the Gypsies were [coolies](#). Albanians and Greeks worked in stone, Germans and Hungarians were carpenters. Turks were burning brick. Engineers were Polish and the stone carvers were Czech. The Frenchmen were drawing, the Englishmen were measuring, and so was then when you could see hundreds of national costumes and fourteen languages in which they spoke, sang, cursed and quarreled in all dialects and tones, a joyful mix of men, horses, cart oxen and [domestic buffaloes](#).

(Wikipedia - αμετάφραστο)

το τελεφερίκ, όταν τα σύννεφα κόντευαν να πέσουν στο κεφάλι μας. Περνώντας τον κεντρικό δρόμο, κατεβήκαμε για να βρούμε το ποτάμι που περνάει λίγο πιο νότια, δίπλα στο σιδηροδρομικό σταθμό. Όμορφα αλλά ... βροχερά. Στην επιστροφή είδαμε κόσμο με αθλητική περιβολή μαζεμένο και καταλάβαμε ότι σε λίγο θα ελάμβανε χώρα ένας τοπικός αγώνας δρόμου. Περιμέναμε υπομονετικά να χειροκροτήσουμε μικρούς και μεγάλους και μετά το ξενοδοχείο ήταν μονόδρομος, για να βάλουμε κάνα στεγνό ρούχο (και κυρίως κάλτσες).

Το βράδυ αποφασίζουμε να το «παίζουμε» τουρίστες. Πάμε λοιπόν σε ένα τουριστικό εστιατόριο που έχει και τοπική ζωντανή μουσική. Το φαγητό δεν είναι ιδιαίτερα καλό (πολύ τουρσί..). Και το κόστος 120€ (χωρίς φυσικά απόδειξη..). Συνεχίζουμε με ένα ποτό παραδίπλα και πάμε για ύπνο. Αύριο αναχωρούμε: ξεκινάμε την επιστροφή.

7^η μέρα: Μπλαγκόεβραντ (Βουλγαρία).

Περνάνε τελικά γοργά οι μέρες. Ξημέρωσε η έβδομη μέρα και πρέπει να ξεκινήσουμε για πίσω. Με μια στάση κάπου στη μέση, φτάνουμε σχετικά άνετα στην Αθήνα... Κοιτάω από το παράθυρο και βλέπω ότι έχει σταματήσει η βροχή. Όλα όμως είναι βρεγμένα...

Παίρνουμε το πρωινό μας στο γνωστό χώρο και ξεκινάμε περίπου στις 9.30 με κατεύθυνση το Βουκουρέστι. Ο δρόμος μέσα στο φαράγγι είναι καταπληκτικός. Στη συνέχεια όμως πιάνουμε πεδιάδα – οι γνωστές βαρετές και κουραστικές Ρουμάνικες πεδιάδες. Ο καιρός βαραίνει αλλά εμείς ατάραχοι. Κάποια στιγμή βλέπουμε μια πινακίδα για Βουκουρέστι που μας βάζει σε έναν καινούργιο δρόμο: μάλλον μόλις έχει ολοκληρωθεί, και είναι υπερσύγχρονος (Α3). Ψιλόβροχο για λίγο. Φτάνουμε στο Βουκουρέστι. Είχα δει ότι έχει ένα δακτύλιο – περιφερειακό, αλλά τον χάνουμε. Δεν έχει τις πινακίδες που περιμέναμε για Giurgiu – είναι η Ρουμάνικη πλευρά στα σύνορα απέναντι από το Ρούσε που είναι στην Βουλγαρία. Ταλαιπωρία, αλλά βλέπουμε και λίγο την πόλη! Τελικά προσανατολιζόμαστε και μετά από μια γρήγορη στάση, φτάνουμε κοντά στο Giurgiu. Και πάλι βλέπουμε μπροστά μας, ή καλύτερα στη δεξιά πλευρά του δρόμου, την ουρά από τις νταλίκες να εκτείνεται σε μήκος αρκετών χιλιομέτρων. Έχουμε όμως μάθει. Πιάνουμε την αριστερή λωρίδα και προσπερνάμε. Τα σύνορα είναι ο Δούναβης και συγκεκριμένα μια μεγάλη γέφυρα που ενώνει τις δύο πλευρές. Μας ελέγχουν μόνο μια φορά και περνάμε γρήγορα.

Το Μπλαγκόεβγκραντ είναι πόλη της νοτιοδυτικής Βουλγαρίας, πρωτεύουσα της ομώνυμης επαρχίας. Μέχρι το 1950 ονομαζόταν Άνω Τζουμαγιά, ως αντίστιξη στην Κάτω Τζουμαγιά, σημερινή «Ηράκλεια Σερρών». Έχει πληθυσμό 70.881 κατοίκους και βρίσκεται στις όχθες του ποταμού Μπλαγκοεβγκράτσκα Μπίστριτσα. (Βικιπαιδεία).

Μπήκαμε Βουλγαρία. Στο όμορφο Ρούσε – έχουμε μείνει παλιότερα. Προτείνω να κάνουμε καμιά 70ριά χιλιόμετρα πριν κάνουμε μια στάση για ξεκούραση. Συμφωνούν όλοι. Ο δρόμος πολύ κακός. Μία λωρίδα ανά κατεύθυνση, λακκούβες και πολλά φορτηγά. Και δεν υπάρχει τίποτε να σπάει τη μονοτονία.... Κάνουμε τελικά πάνω από 200 χλμ για να βρούμε βενζινάδικο και άλλα 100 για να βρούμε κάπου να κάτσουμε για καφέ και ... χάμπουργκερ. Η κοπέλα στο ταμείο μας εξηγεί σε σπαστά Ελληνικά ότι απορία έχουμε. Ο Μιχάλης έχει ήδη αρχίσει και γκρινιάζει.... Ο καλός καφές βλέπεις είναι το μόνο που ζητά για να προχωρήσει!

Συνέχεια για Σόφια και τουλάχιστον 50 χλμ σε πολύ κακό οδόστρωμα... Ευτυχώς η Σόφια έχει περιφερειακό και τον βρίσκουμε. Τι είναι όμως αυτή η Kulata που βλέπουμε στις πινακίδες; Προχωράμε πλέον σε καλό δρόμο, Ευρωπαϊκών προδιαγραφών. Ο καθένας

αφοσιωμένος στην οδήγηση και στις σκέψεις του. Τα χιλιόμετρα περνούν και σιγά σιγά αρχίζει να πέφτει το φως. Έχουμε διαλέξει να πάμε προς Μπλαγκόεβγκραντ, μια πόλη που φάνηκε ενδιαφέρουσα. Θα προτιμούσα να φτάσουμε στο [μοναστήρι Rila](#) που είναι λίγο πιο πριν, αλλά ποιος ξέρει τι θα βρίσκαμε εκεί – αν θα είχε κάπου να μείνουμε, να φάμε, κτλ.

Φτάνουμε κατά τις 7.00 το απόγευμα στην «άνω Τζουμαγιά» - είναι πιο εύκολο το όνομα μιας και έχουμε ένα φίλο από την «κάτω Τζουμαγιά» (Σέρρες), και κατευθυνόμαστε προς το κέντρο. Στάση να ξεπιαστούμε και να δούμε τι γίνεται. Δεν προλαβαίνουμε να κατεβούμε και ο Μιχάλης με το Χρήστο έχουν κάτσει για καφέ. Εγώ έχω παρατηρήσει ένα GS 1200 πάνω στο πεζοδρόμιο, φορτωμένο με ότι αξεσουάρ μπορείς να σκεφτείς. Φυσικά δεν θαυμάζω τη μηχανή – αλλού έχει πάει το μυαλό μου. Πλησιάζω και διακρίνω μια παρέα τριών (2 άντρες και μια κοπέλα) που μου φαίνεται ότι έχουν σχέση με τη μηχανή. Πιάνουμε τη κουβέντα, ειδικά με την κοπέλα που μιλάει καλά Αγγλικά. Μόλις μαθαίνουν ότι είμαστε Έλληνες, ο κάτοχος της

μηχανής, αρχίζει και μου αραδιάζει ονόματα Ελληνικών πόλεων: Ελευσίνα, Πειραιάς, Καλαμάτα, Είναι οδηγός φορτηγού και κατεβαίνει συχνά Ελλάδα. Εγώ, μ' αυτά και μ' αυτά, μπαίνω στο ψητό: «που μπορούμε να μείνουμε εδώ στο κέντρο» ρωτάω... Και τότε αρχίζουν μια συζήτηση μεταξύ τους και επιπλέον αρχίζουν και παίρνουν και τηλέφωνα! Εγώ έχω μείνει έκπληκτος. Στο τέλος μου λένε

ότι βρήκαν ένα ξενοδοχείο που έχει δυο δωμάτια, 10 λεπτά από εκεί. 35€ το δωμάτιο με πρωινό. Θα μας πάει ο μπεμβεδάκις μέχρι εκεί για να μη χαθούμε. Θέλω να τους φιλήσω, αλλά συγκρατούμαι. Λέω στους άλλους τα κατέκαστα και ξεκινάμε με το φίλο μας μπροστά και εμάς από πίσω. Σε λίγο πράγματι, φτάνουμε σε ένα πολύ καθώς πρέπει ξενοδοχείο, χαιρετάμε τον ευεργέτη μας και τακτοποιούμαστε στα δωμάτια που έχουν και ωραία θέα.

Ετοιμαζόμαστε και κατεβαίνουμε κάτω. Πώς να πάμε στο κέντρο και πού, ρωτάμε την ευγενική οικοδέσποινα. Μας συστήνει να πάρουμε ταξί, το οποίο είναι πάμφθηνο μας εξηγεί. Με 3-4 ευρώ φτάνεις στο κέντρο. Ακολουθούμε τις οδηγίες της και φτάνουμε σε ένα μέρος που μας ενθουσιάζει: νεολαία στους δρόμους κάνει βόλτες (μαθαίνουμε μετά πως η πόλη έχει πανεπιστήμια), όμορφοι πεζόδρομοι, *così* μαγαζιά. Διαλέγουμε ένα και καθόμαστε. Έχει ωραία ατμόσφαιρα. Παίρνουμε σαλάτες, πίτσες και φυσικά μπύρες! Δίπλα μας ακούμε Ελληνικά και πιάνουμε την κουβέντα: Δυο Έλληνες, ο Μάκης και ο Σωτήρης. Οδηγός ο πρώτος, λογιστής ο δεύτερος με έδρα εκεί! Μας εξυμνούν τη ζωή στην συγκεκριμένη πόλη και ανταλλάσσουμε για λίγο ιστορίες και εμπειρίες.

Η πρώτη σειρά πίτσας δεν μας ικανοποιεί και κάνουμε μια επανάληψη. Ο λογαριασμός 85€. Ακολουθεί παγωτό στο χέρι από διπλανό μαγαζί, το οποίο πράγματι είναι καταπληκτικό. Τελευταία βόλτα και επιβιβάζομαστε σε ένα ταξί για το ξενοδοχείο. Καληνύχτα. Αύριο Θεού θέλοντος θα μπούμε Ελλάδα.

8^η μέρα: Επιστροφή στη βάση (Αθήνα, Κεφαλονιά, ... Κομοτηνή (!)).

Ξημέρωσε ένα ηλιόλουστο Σάββατο. Μαζεύουμε τα πράγματα. Το πρωινό, φτωχό. Φορτώνουμε και αναχωρούμε. Ο δρόμος στην αρχή είναι στενός. Δυσκολεύεσαι να προσπεράσεις και η κίνηση αρκετή. Τρέχει δίπλα στον Στρυμόνα (Struma για τους Βούλγαρους). Περνάμε 2-3 χωριά και κάπου εκεί σε ένα άνοιγμα, μας περνάει μια Ferrari, και μένει εκεί μπροστά μας: αν είσαι και παπάς, με την αράδα σου θα πας. Λίγα χιλιόμετρα πριν την Kulata (καταλαβαίνουμε τελικά ότι είναι ο «Προμαχώνας» της Βουλγαρίας), ο δρόμος μετατρέπεται σε Εθνική και μάλιστα χωρίς διόδια. Σταματάμε σε βενζινάδικο, να βάλουμε – γεμίσουμε για τελευταία φορά βενζίνη στην τιμή 1,3€ το λίτρο. Τόσο περίπου είχε σε όλα τα Βαλκάνια. Η Ferrari σταματάει κι αυτή παραδίπλα. Ανοίγει την ηλεκτρική οροφή... έργο υψηλής μηχανολογικής τέχνης.

Ρωτάω το Χρήστο (ως «σχεδόν» Σερραίο), αν έχει διόδια από Προμαχώνα και μετά, για να ετοιμάσω τίποτε ψιλά. ΤΙΠΟΤΕ μου λέει με σιγουριά (όπως μας εξηγεί μετά, αυτό που εννοούσε ήταν: «την τελευταία φορά που πέρασα – πριν 20 χρόνια, ΔΕΝ είχε»).

Σε λιγότερο από 10 λεπτά είμαστε στην Kulata. Ουρά μεγάλη από αυτοκίνητα. Ένας Βούλγαρος αστυνομικός, μας κάνει νόημα να περάσουμε ανάμεσα και να προχωρήσουμε

μπροστά. Να είναι καλά ο άνθρωπος. Μόλις βγαίνουμε μπροστά, πράγματι ο δρόμος ανοίγει και φτάνουμε πρώτοι σχεδόν στο σημείο ελέγχου. Ο Βούλγαρος ελεγκτής, βλέπει Ελληνικές ταυτότητες και μας κάνει νόημα να περάσουμε. Παραδίπλα δυο Βούλγαροι με δυο street μοτοσυκλέτες πίστας... Πάνε Σέρρες. Οι Έλληνες αστυνομικοί μας χαιρετάνε και ... είμαστε Ελλάδα. Δεν προλαβαίνουμε να ξεκινήσουμε και να τα πρώτα

διόδια (!). Μέχρι τον περιφερειακό της Θεσσαλονίκης, θα δούμε άλλα δυο! Σε μια στάση μετά τις Σέρρες, ο Γιάννης μας ανακοινώνει ότι θα πάει στον κουμπάρο τους στην Κομοτηνή και θα επιστρέψει Αθήνα την επομένη... χαρά στο κουράγιο του! Τον φιλάμε σταυρωτά, τον χαιρετάμε και συνεχίζουμε.

Περνάμε τη Θεσσαλονίκη και παίρνουμε την εθνική για Αθήνα. Μετά από λίγο ο Μιχάλης θα βγει στην Εγνατία, για Ιωάννινα και μετά Αστακό. Φιλιόμαστε σταυρωτά και δίνουμε υποσχέσεις για τη νέα χρονιά... Ποτέ ξανά Ρουμανία φωνάζει ο Μιχάλης... Όταν και αν... θα έχουμε και μια φορητή καφετιέρα, σκέφτομαι εγώ.

Συνεχίζουμε με Χρήστο και επόμενη - κλασική στάση στον Κορινό. Πίνουμε καφέ, αναφέρουμε τη θέση μας στους άλλους και... αφήνουμε μια εκπτωτική κάρτα για καφέ σε ένα σημείο, για να την βρει ο Γιάννης την επομένη (κάτι που έγινε!). Επόμενη στάση, πάλι κλασικά, στα Καμένα Βούρλα. Έχει πιάσει απόγευμα και είναι υπέροχα. Εκεί που καθόμαστε μας πλησιάζουν δυο άντρες... Από που ερχόσαστε παιδιά ρωτάει ο ένας. Τους εξηγώ λίγο και μου απαντάει ότι είδε τα μυγάκια στο φέριγκ και κατάλαβε ότι ερχόμαστε από μακριά. Έχουν κι αυτοί μηχανές αλλά δεν έχουν βγει από την Ελλάδα. Τι μηχανές έχετε

ρωτάω. Μια καινούργια Africa έχει ο ένας και ένα Hayabusa ο άλλος. Το δεύτερο είναι λίγο ιδιαίτερο σχολιάζω εγώ.. και η απάντηση άμεση: άσε που χρειάζεται να βγάλω και πινακίδες, αν είναι να βγούμε στο εξωτερικό....

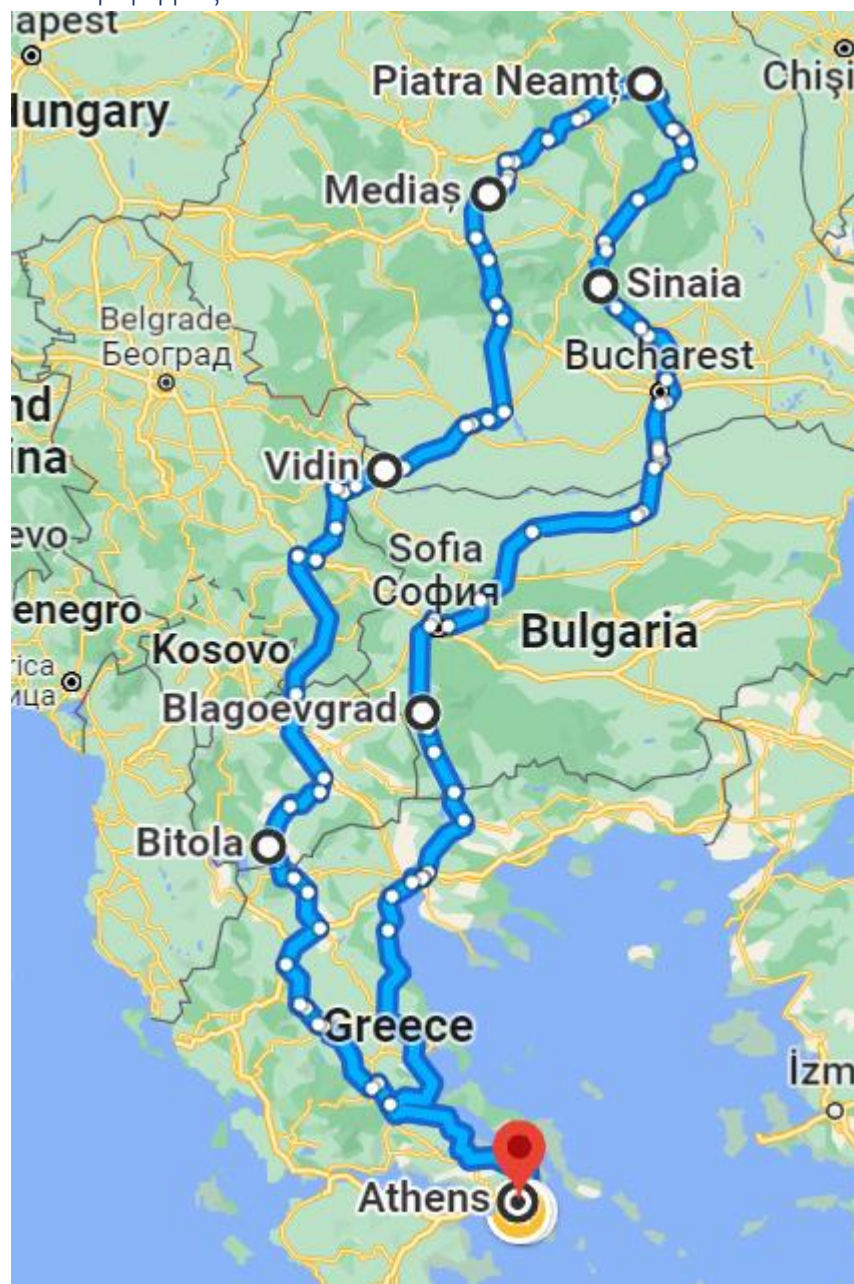
Εν κατακλείδι, παίρνω αφορμή από τους δυο φίλους στα Καμένα Βούρλα: πάρτε ό,τι μηχανή, ποδήλατο, παπί έχετε, διαλέξτε την παρέα σας, επιλέξτε την πορεία σας και ξεκινάτε. Είναι όμορφο το ταξίδι, ειδικά αν η παρέα είναι δεμένη και εύκολη... Και σε γεμίζει με παραστάσεις και ιστορίες για να βγάλεις την υπόλοιπη χρονιά!

ΚΑΛΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Αφιερώνεται στο Χρήστο που περνάει λίγο δύσκολα αυτή την περίοδο, αλλά θα είναι έτοιμος όπως πάντα για την επόμενη εκδρομή!

Και λίγα χρηστικά:

Η διαδρομή μας

- Συνολικά διανύσαμε, κάτι πάνω από 3.300χλμ.
- Διάρκεια οκτώ γεμάτες μέρες (επτά διανυκτερεύσεις).
- Σε κάθε μέρος μέναμε ένα βράδυ εκτός από τα δύο βράδια που μας κράτησε η Σινάια.
- Η βενζίνη πολύ φθηνή σε όλες τις χώρες που περάσαμε (πλην της δικής μας).
- Διόδια μόνο στη Βόρεια Μακεδονία και τη Σερβία (Βουλγαρία - Ρουμανία οι μοτοσυκλέτες δεν πληρώνουν).

Αβαρίες

Ευτυχώς ιδιαίτερα προβλήματα δεν είχαμε, ούτε στους ανθρώπους (παρότι ο Χρήστος ταξίδευε με μια μόνιμη ενόχληση στο ιγμόρειο που τον ταλαιπωρούσε πριν την εκδρομή και θα συνέχιζε να τον ταλαιπωρεί για αρκετό καιρό ακόμα...), ούτε στις μηχανές:

- Το πρόβλημα με τον αέρα που έχανε αργά αλλά σταθερά το μπροστινό λάστιχο του Χρήστου, καταλάβαμε ότι οφειλόταν τελικά στη γωνιακή βαλβίδα που είχε προσθέσει....
- Η ξαφνική διακοπή ρεύματος στο Vaga, ήταν λόγω ενός πόλου της μπαταρίας που αποφάσισε να χαλαρώσει λίγο...
- Τέλος, στην πρώτη κιόλας στάση για ανεφοδιασμό, εγώ κατάφερα να λυγίσω το κλειδί της Vaga, όταν το (καινούργιο) tank bag, έπεσε ξαφνικά πάνω του στην προσπάθειά μου να ξεκλειδώσω την τάπα της βενζίνης! Ευτυχώς α) δεν έσπασε και β) είχα το δεύτερο μαζί μου και το αντικατέστησα!

[Δες περισσότερες φωτογραφίες από την εκδρομή.](#)